

URAPUTKI

21.10.2002 10:16 [Kaj Granlund](#)

Jokaisessa markassa on henki. Oli siinäkin, jonka sain vaihdossa tuoppiin Seurahuoneen Pubissa, maksaessani sadan markan setelillä. Mutta markka ei hengestään kerro ellei siltä kysy, ja mitä se oikeastaan meille kuuluu....

Katselin sen ilmeettömiä kasvoja. Toiselta puolelta se oli heiman painunut kasaan. Jos olisin saanut elää vain viikon sen elämää, olisivat kokemukseni karttuneet kymmenkertaisiksi nykyisistään. Olisin saanut vaeltaa taskujen kautta kassoihin, kassoista holveihin, takaisin käsien kiertoön päätyen eräänä päivänä keskuspankin sulattamoon. Jokaiseen elämäni vaiheeseen olisi liittynyt kokemus, ja elämäni olisi saanut mitattavissa olevan arvon. Sen arvo olisi vakio, yksi markka. Mutta markka ei hymyile. Miksi hymyilisi? Sen elämä on alusta lähtien ollut tyhjien arvojen edustamista. Pankissa viisi veljestä tekee dollarin, kadulla sata koskiksen ja viisisataa huoran. Jos kuusikymmentä kaveria lauantaina heitetään pimeään kirvesmiestuntiin, yhtään ei selviä pullosta maanantaihin asti.

Markka aloitti tiensä monien veljensä kanssa uskoen uuteen hienoon tulevaisuuteen. Ahkeralle markalle luvattiin eläkepaikka pankin holvissa, liikkuvalla markalle urakehitys. Onnekkain joutuisi Hindhurimstanin suurlähettilään sheikki Dum Hullahille lahjoitettuun kolikkokokoelmaan.

Gaudeamus laulettiin pakkauskoneen kääriessä viisikymmentä veljestä kerralla samaan uraputkeen.

Arki alkoi, kun putki tömähti pöydän reunaan ja keskimmäisten veljesten päät puhkoivat putken reunuksen. Onneksi markka ei ollut putki, koska putken ura jatkui tästä Ämmäsuolle. Markka siirtyi uraputkeen.

Perkele sä laskit väärin. Anna tuo markka, joka putosi lattialle, se kuuluu mulle. Sitten seurasi hiljaisuus. Ympäriällä heilui alempiarvoisia kymmen- ja viisikymmenpennisiä. Kaikki samassa tasavertaisessa löyhkässä, jonka aiheutti päälle tungettu likainen nenäliina. Kasaa hinkkasi rasvainen avainnippu, joka oli tungettu halpaan matkamuistona saatuun avaimenperään.

Veljeksia katosi ja toisia tuli tilalle. Löyhkä hellitti pienen niistämisien hetkeksi, jatkuen taas yhä kosteampana taskunpohjalla. Maksaisin itseni pienestä auringonpaisteesta. Ja se toteutui.

Älä jumalauta, nyt se putos johonki. Saat antaa toisen. Emmä rupee noit sun kolikoitas jahtaileen.

Kaksi viikkoa maton alla on pelkkää rauhaa. Ei räkälouuttuja eikä alempiarvoisia kolokoita. Ei myöskään beetsejä ja aurinkoa, mutta uraputki on ennallaan. Sitten tulivat servit. Servit ovat hyviä. Ne siivoavat lattiaita eivätkä tunnusta siirtävänsä paskoja maton alle, vaan putsavat mattojen alustat yhtä tunnollisesti. Samalla tunnollisuudella maton alta löytyvät esineet siirtyväy muille, kuin niiden alkuperäisille omistajille. Niin markkakin siirtyi.

Pienen kouran lämpö siirtyi hiljalleen metalliin, kunnes se lähenteli kotimaisia hellelukemia. Näin on hyvä olla, ja sitä kesti pienen ikuisuuden. Pieni ihana ikuisuus päättyy aina krapulaan, pitkä ikuisuus multa.

Tuus tsiikaa, se on toiselta puolelta vähän länässä. Kova kundi kun se vielä ratikan jälkeen on toreissaan. Koklaa heittää jassoon, että saatais pari ehtaa vaihdossa. Hei se jäi jumiin, nyt mentiin.

Kummaa kun kuvittelevat, että tällöinen kolikko menee rännistä läpi. Ota auki tuo ruuvi niin saadaan kolikko irti ja viedään se sulattamoon.

ELÄMÄSTÄ ILMAN ELINKAUTISTA

Ian Fleming loi Jussi Puntin, ja Jussi sai tappaa. Tappaa saa tietysti jokainen, mutta tavallinen saappaankuluttaja joutuu kiven sisään taposta, vaikka menisi pahimman vihamiehen henki. Näin sen on yhteiskunta säättänyt.

Jos veronmaksaja tappaa toisen, jää yhteiskunnan kannettavaksi perilliset, lesket, anopit ja muut osingoille pääsevät. Tästä seuraa rangaistus, koska kustannus jää yhteiskunnan kannettavaksi. Tappamisen oikeus määritellään rahassa. Tässä pelissä yksilö on arvoton.

Yhteiskunta antaa kuitenkin muutaman erivapauden.

Voit vaikkapa tappaa orjasi. Saat tappaa omistamasi ihmisen, edellyttäen ettei se ole syntynyt. Syyksi riittää, että sen hoito kaatuu yhteiskunnan kannettavaksi vajaamielisyyden, varattomuuden tms takia.

Tappa saat myös autolla. Ajat naapurin kumoon, kadut hetken ja menet kotiin. Saat rangaistuksen, koska olet käyttänyt autoa väärään tarkoitukseen, mutta auto on yhteiskunnalle paljon parempi veronmaksaja, kun se raukka jonka juuri pakastit. Auto ei valita eikä pyydä sosiaalitukea. Auto maksaa aina kiltisti veronsa ja maksunsa. Auto jää henkiin.

Jos ei ole autoa, pyydä tarpeeksi kavereita apuun. Pitäkää sitten kaikki aseiden kahvasta kun laukaisette. Kas kummaa? Ei voida syyttää kun laittomasta aseiden hallussapidosta ellei kaikilla ole lupaa samaan aseeseen. Ja miksi syytettäisiin? Siinä joutuisi monta veronmaksajaa valtion ruokittavaksi kun vain yksi meni.

Rambo tappaa kasoittain. Jos haluat joukkomurhaajaksi, perusta vaikka IPVL (Itä Puturan Vapaus Liike). Väitä, että Savo kuuluu Puturan kansalle ja hetkessä sinulle virtaa aseita ja ammuksia eri puolilta maailmaa. Ensin saat niskaasi lehtimiehiä. Lehtimiehet tuovat sympatiaa, sympatia kannattajia, kannattajat kehitysapua ja kehitysapu aseita. Sitten kasvaa vaikutusvalta ja vaikutusvalta tuo rahaa. Kun kymmenessä vuodessa olet onnistunut tappamaan 3041 lasta, 977 vanhusta 12 poliisia ja 14210 muuta veronmaksajaa, saat diplomaatin koskemattomuuden. Sinua ruokitaan pressan kutsuilla, pääset YK:n viralliseksi vieraaksi ja suurvaltojen päämiehet juoksevat kilvan sinua kättelemässä. Silloin olet kaiken veron arvoinen. Muista vain huoli, ettet koskaan tapa enemmän ihmisiä, kun mikä on sinun kannattajien (tulevien veronmaksajien) määrä.

Sinut voidaan tappaa. Helpoimmalla pääset menemällä Pietariin setelitukkutoisessa kädessä ja ase toisessa. Silloin setelit viedään tappamalla. Jos kuitenkin kuvittelet, että kohtalo määrää elämäsi keston mene byrokratian leipiin. Siellä olet tappajien eikä tapettavien puolella.

Pitkälle jalostettuna, byrokratia tappaa nopeasti ilman virkavirhettä.

Miltä tuntuisi esimerkiksi seuraavanlainen kuolema. Sinut tuodaan häämyrkytyksen saaneena tajuttomana sairaalan ensiapuun. Kuolet, koska hoitoa ei voida antaa, kun et ole antanut henkilötietoja.

Vähän hitaammin kuolet, jos olet rehellinen. Koko byrokratia on tehty sillä oletuksella että ihmiset ovat epärehellisiä. Rehellisyys tuhoaisi byrokratian perusolemuksen ja siksi rehellisyys on tuhattava. Se on tuhattava myös siksi, että byrokratiaa pyörittävät pelkurit, ihmiset jotka pelkäävät rehellisyyttä ja piilotuvat epärehellisyydessään järjestelmän taakse.

Sinut tuhotaan kun byrokratia havaitsee voivansa ansaita kuolemallasi enemmän, kun jättämällä sinut henkiin.